

รายงานสถานการณ์สิ่งแวดล้อมภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออก ปี 2554
พัทลุง สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส

สถานการณ์มลพิษ

สถานการณ์มลพิษ

1. สถานการณ์คุณภาพน้ำ

1.1 คุณภาพน้ำผิวดิน

แม่น้ำ ลำคลอง และทะเลสาบ นับเป็นแหล่งน้ำธรรมชาติที่มีความสำคัญต่อชีวิตในการอุปโภค บริโภค แต่จากการเพิ่มจำนวนประชากรอย่างรวดเร็ว ทำให้แนวโน้มความต้องการใช้น้ำมีสูงขึ้น ทั้งภาคเกษตรและภาคอุตสาหกรรม ทั้งนี้ น้ำทิ้งจากกิจกรรมชุมชนบางส่วนมีการระบายลงสู่แหล่งน้ำ ธรรมชาติ โดยไม่ผ่านการบำบัด เป็นสาเหตุใหญ่ที่ทำให้แหล่งน้ำมีคุณภาพเสื่อมโทรมอยู่ในภาวะที่น้ำปนท่วงว่าแหล่งน้ำธรรมชาติจะกลายเป็นที่รองรับน้ำเสียจากอุตสาหกรรม เกษตรกรรม และชุมชน

พื้นที่ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออก ครอบคลุมพื้นที่ 3 กลุ่มน้ำหลัก คือ กลุ่มน้ำ ทะเลสาบสงขลา กลุ่มน้ำปัตตานี และกลุ่มน้ำภาคใต้ฝั่งตะวันออก จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำในแม่น้ำ สายหลัก 6 สาย คือ ทะเลสาบสงขลา คลองเทพา แม่น้ำปัตตานี แม่น้ำสายบุรี แม่น้ำโก-ลก และแม่น้ำบางนรา โดยพิจารณาคุณภาพน้ำตามเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำแหล่งน้ำผิวดิน ซึ่งแบ่งเป็น 5 ประเภท คือ ดีเยี่ยม (ประเภทที่ 1 : น้ำตามธรรมชาติปราศจากการปนเปื้อน) ดี (ประเภทที่ 2) พอใช้ (ประเภทที่ 3) เสื่อมโทรม (ประเภทที่ 4) และเสื่อมโทรมมาก (ประเภทที่ 5) โดยพิจารณาจากค่าคุณภาพน้ำ 4 พารามิเตอร์ ดังนี้ ค่าออกซิเจนละลาย (Dissolved Oxygen : DO) ความสกปรกในรูปสารอินทรีย์ (Biochemical Oxygen Demand : BOD) แบคทีเรียกลุ่มโคลิฟอร์มทั้งหมด (Total Coliform Bacteria : TCB) และแบคทีเรียกลุ่มฟีคอลโคลิฟอร์ม (Fecal Coliform Bacteria : FCB) ในปี 2554 พบว่าแหล่งน้ำต่างๆ มีคุณภาพน้ำดังนี้

1.1.1 คุณภาพน้ำกลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา

(1) ทะเลสาบสงขลา จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำในพื้นที่ทะเลสาบสงขลา 15 จุดตรวจวัด พบว่าคุณภาพน้ำโดยรวมอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม โดยมีสัดส่วนคุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์ดี พอใช้ และเสื่อมโทรม คิดเป็นร้อยละ 20 ร้อยละ 7 และร้อยละ 73 ตามลำดับ พารามิเตอร์สำคัญที่บ่งชี้ถึงปัญหาคุณภาพน้ำ คือ

- ความสกปรกในรูปสารอินทรีย์ (BOD) พบค่าค่อนข้างสูง บริเวณทะเลน้อย และปากคลองต่างๆ ได้แก่ ปากคลองบ้านโรง ปากคลองลำป่า และ ปากคลองสำโรง โดยพบสูงสุดบริเวณปากคลองสำโรงในเดือนสิงหาคม 2554

- แบคทีเรียกลุ่มฟีคอลโคลิฟอร์ม (FCB) พบค่าสูงบริเวณปากคลองบ้านโรง ปากคลองลำป่า แหลมจองถนน บ้านปากจำ ปากคลอง อู่ตะเภา สะพานติณสูลานนท์ช่วงแรก และปากคลองสำโรง โดยพบสูงทุกครั้งที่ตรวจวัดบริเวณปากคลองสำโรงในเดือนสิงหาคม 2554

- แบคทีเรียกลุ่มโคลิฟอร์มทั้งหมด (TCB) พบค่าค่อนข้างสูงบริเวณปากคลองลำป่า แหลมจองถนน บ้านปากจำ ปากคลองอู่ตะเภา และ ปากคลองสำโรง โดยพบสูงสุดบริเวณปากคลองสำโรงในเดือนสิงหาคม 2554

- ออกซิเจนละลาย (DO) พบค่าค่อนข้างต่ำบริเวณทะเลน้อย ปากคลองบ้านโรง ปากคลองลำป่า และปากคลองสำโรง โดยพบต่ำสุดบริเวณปากคลองสำโรงในเดือนสิงหาคม 2554

ผลการตรวจวัดโลหะหนักจำนวน 6 จุดตรวจวัด คือ หมู่บ้านทะเลน้อย คลองนางเรียม ปากคลองลำป่า ปากคลองอู่ตะเภา ปากคลองสำโรง และปากทะเลสาบสงขลาจำนวน 8 พารามิเตอร์ ได้แก่ แคดเมียม (Cd) โครเมียม (Cr) แมงกานีส (Mn) นิกเกิล (Ni) ตะกั่ว (Pb) สังกะสี (Zn) ทองแดง (Cu) และปรอท (Hg) พบเกินเกณฑ์มาตรฐาน 2 พารามิเตอร์ คือ แคดเมียม (Cd) ซึ่งตรวจพบค่าเกินมาตรฐานบริเวณวัดสุวรรณคีรี ในเดือนสิงหาคม 2554 และตะกั่ว (Pb) ตรวจพบค่าเกินเกณฑ์มาตรฐานค่อนข้างสูงบริเวณปากทะเลสาบสงขลาในพื้นที่จังหวัดสงขลาในเดือนพฤศจิกายน 2554 ส่วนพารามิเตอร์อื่นๆ ส่วนใหญ่ไม่เกินมาตรฐาน

ส่วนผลการตรวจวัดสารเคมีที่ใช้ในการป้องกันกำจัดศัตรูพืชและสัตว์ที่มีคลอรีนทั้งหมด ประกอบด้วย เฮปตาคลอร์ (Heptachlor), เฮปตาคลอร์อีพอกไซด์ (Heptachlor epoxide), อัลดริน (Aldrin), ดิลดริน (Dieldrin), เอนดริน (Endrin), อัลฟา-บีเอชซี (α -BHC) และดีดีที (DDT) ซึ่งทำการตรวจวัด 2 จุดตรวจวัด คือ บ้านปากพะยูน และปากคลองสำโรง พบว่ามีค่าต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานมาก

เมื่อพิจารณาคุณภาพน้ำทะเลสาบสงขลาในปี 2554 กับปี 2552 และ 2553 พบว่าคุณภาพน้ำทะเลสาบสงขลา ในปี 2554 มีแนวโน้มดีขึ้น โดยในปี 2552 และ 2553 มีสัดส่วนจุดตรวจวัดคุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีร้อยละ 7 ในขณะที่ปี 2554 มีสัดส่วนจุดตรวจวัดคุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีถึงร้อยละ 20

(2) ลำคลองสาขาต่างๆ

(2.1) ลำคลองสาขากลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำลำคลองสาขาทะเลสาบสงขลา จำนวน 30 จุดตรวจวัด พบว่าคุณภาพน้ำโดยรวมอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม โดยมีสัดส่วนคุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์ดี พอใช้ และเสื่อมโทรม คิดเป็นร้อยละ 10 ร้อยละ 30 และร้อยละ 60 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคุณภาพน้ำในปี 2554 กับปี 2552 และ 2553 พบว่าคุณภาพน้ำลำคลองสาขากลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา ในปี 2554 มีแนวโน้มดีขึ้น ทั้งนี้พิจารณาจากสัดส่วนจุดตรวจวัดคุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีและพอใช้เพิ่มขึ้น โดยในปี 2552 ไม่พบจุดตรวจวัดที่คุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์ดี และพบจุดตรวจวัดที่คุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์พอใช้ร้อยละ 17 ส่วนในปี 2553 พบจุดตรวจวัดที่คุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์ดี และพอใช้ร้อยละ 6 และร้อยละ 27 ตามลำดับ ในขณะที่ปี 2554 จุดตรวจวัดที่คุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์ดีเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 10 และจุดตรวจวัดที่คุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์พอใช้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30

(2.2) คุณภาพน้ำคลองอู่ตะเภา และลำคลองสาขาคลองอู่ตะเภา จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำคลองอู่ตะเภา 21 จุดตรวจวัด พบว่าคุณภาพน้ำโดยรวมอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม โดยมีสัดส่วนคุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์พอใช้และเสื่อมโทรม คิดเป็นร้อยละ 5 และร้อยละ 95 ตามลำดับ ส่วนลำคลองสาขาคลองอู่ตะเภา จำนวน 10 จุดตรวจวัด พบว่าคุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม ทุกจุดตรวจวัดสาเหตุที่ทำให้คุณภาพน้ำในลำคลองสาขาเหล่านี้อยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม เนื่องจากเป็นแหล่งรองรับน้ำทิ้งจากชุมชน และโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่อำเภอสะเดา และอำเภอหาดใหญ่ ก่อนไหลลงสู่คลองอู่ตะเภา

(2.3) คุณภาพน้ำคลองพะวง จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำคลองพะวง จำนวน 5 จุดตรวจวัด พบว่าคุณภาพน้ำทุกจุดตรวจวัดอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม

(2.4) คุณภาพน้ำคลองสำโรง จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำคลองสำโรง จำนวน 5 จุดตรวจวัด พบว่าคุณภาพน้ำโดยรวมอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรมมาก โดยมีสัดส่วนคุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรมและเสื่อมโทรมมาก คิดเป็นร้อยละ 20 และร้อยละ 80 ตามลำดับ

1.1.2 คุณภาพน้ำลุ่มน้ำปัตตานี ในพื้นที่ลุ่มน้ำปัตตานี สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 16 ติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำในแม่น้ำปัตตานี จำนวน 5 จุดตรวจวัด พบว่าคุณภาพน้ำโดยรวมอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม โดยมีสัดส่วนคุณภาพน้ำอยู่ใน เกณฑ์พอใช้และ เสื่อมโทรม คิดเป็นร้อยละ 40 และร้อยละ 60 ตามลำดับ ส่วนผลการตรวจวัดโลหะหนัก และสารเคมีที่ใช้ในการป้องกันกำจัดศัตรูพืชและสัตว์ที่มีคลอรีน ทั้งหมด จำนวน 1 จุดตรวจวัด คือ บริเวณโรงสูบน้ำแรงต่ำ เทศบาลนครยะลา จังหวัดยะลา พบว่ามีค่าต่ำมาก เมื่อพิจารณาคุณภาพน้ำในปี 2554 กับปี 2552- 2553 พบว่าคุณภาพน้ำในปี 2554 มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง ทั้งนี้พิจารณาจากสัดส่วนจุดตรวจวัดคุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีลดลง โดยในปี 2552 และ 2553 จุดตรวจวัดคุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีเท่ากัน คือ ร้อยละ 20 ในขณะที่ปี 2554 ไม่พบจุดตรวจวัดคุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดี

1.1.3 คุณภาพน้ำลุ่มน้ำภาคใต้ฝั่งตะวันออก

(1) **คุณภาพน้ำคลองเทพา** จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำคลองเทพาจำนวน 2 จุดตรวจวัด พบว่าคุณภาพน้ำโดยรวมอยู่ในเกณฑ์พอใช้ โดยมีสัดส่วนคุณภาพน้ำอยู่ใน เกณฑ์พอใช้ และเสื่อมโทรม ร้อยละ 50 เท่ากัน และเมื่อพิจารณาคุณภาพน้ำในปี 2554 กับปี 2552 และ 2553 พบว่าคุณภาพน้ำในปี 2554 ไม่เปลี่ยนแปลงกล่าวคือสัดส่วนจำนวนจุดตรวจวัดที่คุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์พอใช้ และเสื่อมโทรมคงที่ คือ ร้อยละ 50

(2) **คุณภาพน้ำแม่น้ำสายบุรี** จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำแม่น้ำสายบุรี จำนวน 4 จุดตรวจวัด พบว่าคุณภาพน้ำ ทุกจุดตรวจวัดอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม ส่วน ผลการตรวจวัดโลหะหนัก และสารเคมีที่ใช้ในการป้องกันกำจัดศัตรูพืชและสัตว์ที่มีคลอรีนทั้งหมด บริเวณโรงสูบน้ำแรงต่ำ การประปาเสาะ อำเภอรือเสาะ จังหวัดนราธิวาส พบว่ามีค่าต่ำมาก

เมื่อพิจารณาคุณภาพน้ำในปี 2554 กับปี 2552 และ 2553 พบว่าคุณภาพน้ำในปี 2554 อยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรมลงเมื่อเทียบกับปี 2552 แต่เมื่อเทียบกับปี 2553 พบว่าคุณภาพน้ำไม่เปลี่ยนแปลงทั้งนี้ พิจารณาจากสัดส่วนจุดตรวจวัดคุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรมเท่ากับปี 2553 คือ ร้อยละ 100

(3) **คุณภาพน้ำแม่น้ำโก-ลก** จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำแม่น้ำโก-ลก จำนวน 6 จุดตรวจวัด พบว่าคุณภาพน้ำทุกจุดตรวจวัดอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม และผลการตรวจวัดโลหะหนัก จำนวน 3 จุดตรวจวัด คือ หมู่บ้านบูเกะตา หมู่บ้านนูรี๊ะ อำเภอแว้ง และสะพานท่าแพรก อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส พบว่าทุกพารามิเตอร์มีค่าต่ำมาก

เมื่อพิจารณาคุณภาพน้ำในปี 2554 กับปี 2552 และ 2553 พบว่าคุณภาพน้ำในปี 2554 มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง ทั้งนี้พิจารณาจากสัดส่วนจุดตรวจวัดคุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรมเพิ่มขึ้น โดยในปี 2553 มีเพียงร้อยละ 50 ในขณะที่ปี 2554 มีถึงร้อยละ 100

(4) **คุณภาพน้ำแม่น้ำบางนรา** จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำแม่น้ำบางนรา จำนวน 2 จุดตรวจวัด พบว่าคุณภาพน้ำโดยรวมอยู่ในเกณฑ์พอใช้ โดยมีสัดส่วนคุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์ พอใช้ และเสื่อมโทรม ร้อยละ 50 เท่ากัน

เมื่อพิจารณาคุณภาพน้ำในปี 2554 กับปี 2552 และ 2553 พบว่าคุณภาพน้ำในปี 2554 มีแนวโน้มดีขึ้น ทั้งนี้พิจารณาจากสัดส่วนจุดตรวจวัดคุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรมลดลง โดยในปี 2552 และ 2553 ทุกจุดตรวจวัดคุณภาพน้ำ อยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม ในขณะที่ปี 2554 คุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรมร้อยละ 50

สาเหตุสำคัญที่ทำให้คุณภาพน้ำลุ่มน้ำปัตตานีและลุ่มน้ำภาคใต้ฝั่งตะวันออกเสื่อมโทรม โดยพิจารณาจากพารามิเตอร์ พบว่ามีสาเหตุมาจากน้ำทิ้งชุมชน จากสาเหตุดังกล่าวจึงควรมีการรณรงค์ให้ประชาชนลดการใช้น้ำเพื่อลดปริมาณน้ำเสียที่เกิดขึ้น และมีการจัดการน้ำเสียที่ต้นทางโดยการบำบัดน้ำเสียที่บ้านเรือนโดยใช้ถังบำบัดสำเร็จรูป รวมทั้งมีการสร้างระบบบำบัดน้ำเสียรวมชุมชนในบริเวณที่มีการระบายความสกปรกลงสู่แหล่งน้ำในอัตราสูง

1.2 คุณภาพน้ำทะเลชายฝั่ง

จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งของกรมควบคุมมลพิษในจังหวัดสงขลา ปี 2554 ในฤดูแล้งจำนวน 3 สถานี ได้แก่ หาดมหาราช อำเภอสทิงพระ หาดเทพา อำเภเทพา และปากทะเลสาบสงขลา พบว่า คุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์พอใช้ ส่วนในฤดูฝนซึ่งมีการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำจำนวน 6 สถานี โดยเพิ่มสถานีประจําระบายน้ำป่ากระวะ อำเภอรโนด หาดสมิหลา ระยะห่างจากฝั่ง 10 เมตร และหาดสมิหลา ระยะห่างจากฝั่ง 500 เมตร พบว่า คุณภาพน้ำทะเลบริเวณหาดมหาราช ปากทะเลสาบสงขลา หาดเทพา อยู่ในเกณฑ์พอใช้ คุณภาพน้ำบริเวณประจําระบายน้ำป่ากระวะ และหาดสมิหลา ระยะห่างจากฝั่ง 500 เมตร อยู่ในเกณฑ์ดี และคุณภาพน้ำบริเวณหาดสมิหลา ระยะห่างจากฝั่ง 10 เมตร อยู่ในเกณฑ์ดีมาก

2. สถานการณ์ขยะมูลฝอยชุมชน

ปัญหาขยะมูลฝอยนับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น เนื่องจากปริมาณขยะมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นตามการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากร รวมทั้งพฤติกรรมกรบริโภคที่ต้องการความสะดวกสบาย มีการใช้บรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วทิ้งมากขึ้น ทำให้ขยะชุมชนมีองค์ประกอบที่เปลี่ยนแปลงไปและยากต่อการการกำจัดหรือทำลาย

2.1 สถานการณ์ขยะมูลฝอยชุมชน

2.1.1 ปริมาณขยะมูลฝอยชุมชน จากการประเมินปริมาณขยะมูลฝอยในแต่ละพื้นที่ของ 5 จังหวัดภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออก พบในปี 2554 ปริมาณขยะโดยรวมทั้ง 5 จังหวัด มีประมาณ 2,460 ตันต่อวัน โดยจังหวัดสงขลามีปริมาณขยะมากที่สุด รองลงมาคือจังหวัดนราธิวาสและจังหวัดปัตตานี ตามลำดับ

ตารางที่ 3-1 ปริมาณขยะมูลฝอยในพื้นที่ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออก ปี 2554

จังหวัด	ปริมาณขยะ (ตัน/วัน)		
	เทศบาล	อบต.	รวม
พัทลุง	162.98	143.12	306.10
สงขลา	590.42	368.52	958.94
ปัตตานี	96.16	291.91	388.07
ยะลา	136.54	203.71	340.25
นราธิวาส	119.65	343.59	463.24
รวม	1,105.75	1,350.85	2,456.60

2.1.2 สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยที่ถูกหลักสุขาภิบาล

พื้นที่ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออกมีสถานที่ฝังกลบ ขยะมูลฝอยอย่างถูกหลักสุขาภิบาล จำนวน 9 แห่ง โดยแต่ละแห่งให้บริการกำจัด ขยะมูลฝอยจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนบริเวณใกล้เคียง แบ่งเป็นรายจังหวัดได้ดังนี้

(1) จังหวัดสงขลา มีสถานที่ฝังกลบขยะมูลฝอยอย่างถูกหลักสุขาภิบาล จำนวน 4 แห่ง ได้แก่

(1.1) ระบบกำจัด ขยะ มูลฝอยอย่างถูกหลักสุขาภิบาลเทศบาลนครสงขลา รวบรวมขยะมูลฝอยจากเทศบาลนครสงขลา เทศบาลเมืองสิงหนคร เทศบาลเมือง เขารูปช้าง เทศบาลตำบลพะวง เทศบาลตำบลเกาะแก้ว และองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะยอ มีปริมาณ ขยะมูลฝอยที่เข้าสู่ระบบประมาณวันละ 140 ตัน

(1.2) ระบบกำจัด ขยะ มูลฝอยอย่างถูกหลักสุขาภิบาลเทศบาลนครหาดใหญ่ รวบรวมขยะมูลฝอยจากเทศบาลนครหาดใหญ่ และจากรถเก็บขน ขยะมูลฝอยของหน่วยงานภายนอกที่ได้รับอนุญาตในการขอใช้บริการพื้นที่ฝังกลบมูลฝอย ซึ่งได้แก่ เทศบาลเมืองคลองแห เทศบาลตำบลท่าช้าง และองค์การบริหารส่วนตำบลฉลุง มีปริมาณขยะมูลฝอยที่เข้าสู่ระบบประมาณวันละ 200 ตัน

(1.3) ระบบกำจัดขยะมูลฝอยอย่างถูกหลักสุขาภิบาลเทศบาลเมืองบ้านพรุ รวบรวมขยะมูลฝอยจากเทศบาลเมืองบ้านพรุ เทศบาลเมืองคอกหงส์ เทศบาลตำบลพะตง องค์การบริหารส่วนตำบลพะตง และเทศบาลตำบลบ้านไร่ มีปริมาณขยะมูลฝอยที่เข้าสู่ระบบประมาณวันละ 64 ตัน

(1.4) ระบบกำจัด ขยะ มูลฝอยอย่างถูกหลักสุขาภิบาลเทศบาลเมืองสะเดา รวบรวม ขยะมูลฝอยจากเทศบาลเมืองสะเดา เทศบาลเมืองปาดังเบซาร์ เทศบาลตำบลคลองแงะ เทศบาลตำบลสำนักขาม เทศบาลตำบลพังลา องค์การบริหารส่วนตำบลเขามิเกียรติ องค์การบริหารส่วนตำบลปริก องค์การบริหารส่วนตำบลท่าโพธิ์ องค์การบริหารส่วนตำบลท่าข้าม และบริษัทเอกชน มีปริมาณ ขยะมูลฝอยที่เข้าสู่ระบบประมาณวันละ 66 ตัน

(2) จังหวัดพัทลุง มีท้องถิ่นที่มีระบบกำจัด ขยะมูลฝอยอย่างถูกหลักสุขาภิบาล 1 แห่ง คือ เทศบาลเมืองพัทลุง รวบรวมขยะมูลฝอยจากเทศบาลเมืองพัทลุง และองค์การบริหารส่วนตำบลลำปำ โดยไม่คิดค่าบริการเก็บขนและกำจัด เนื่องจากระบบกำจัดขยะมูลฝอยเทศบาลเมืองพัทลุงตั้งอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลลำปำ และเทศบาลเมืองพัทลุงงดรับบริการกำจัดขยะมูลฝอยจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นมาตั้งแต่เดือนธันวาคม 2552 เนื่องจากพื้นที่ฝังกลบใกล้เต็ม ในปี 2554 มีปริมาณมูลฝอยที่เข้าสู่ระบบประมาณวันละ 31 ตัน

ระบบกำจัดขยะมูลฝอยแบบถูกหลักสุขาภิบาล
เทศบาลนครสงขลา

ระบบกำจัดขยะมูลฝอยแบบถูกหลักสุขาภิบาล
เทศบาลนครหาดใหญ่

ระบบกำจัดขยะมูลฝอยแบบถูกหลักสุขาภิบาล
เทศบาลเมืองสงขลา

ระบบกำจัดขยะมูลฝอยแบบถูกหลักสุขาภิบาล
เทศบาลเมืองบ้านพรุ

รูปที่ 3-1 ระบบกำจัดขยะมูลฝอยแบบถูกหลักสุขาภิบาลในพื้นที่จังหวัดสงขลา

(3) จังหวัดปัตตานี มีท้องถิ่นที่มีระบบกำจัดขยะมูลฝอยอย่างถูกหลักสุขาภิบาล 1 แห่ง คือ เทศบาลเมืองปัตตานี รวบรวมขยะมูลฝอยจากเทศบาลเมืองปัตตานี เทศบาลตำบลยะหริ่ง เทศบาลตำบลบางปู เทศบาลตำบลรูสะมิแล และองค์การบริหารส่วนตำบลบานา มีปริมาณขยะมูลฝอยที่เข้าสู่ระบบประมาณวันละ 45 ตัน โดยเป็นขยะมูลฝอยจากเทศบาลเมืองปัตตานีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60 ของปริมาณขยะมูลฝอยทั้งหมดที่เข้าสู่ระบบ

(4) จังหวัดยะลา มีระบบกำจัดขยะมูลฝอยอย่างถูกหลักสุขาภิบาล 2 แห่ง คือ

(4.1) ระบบกำจัดขยะมูลฝอยอย่างถูกหลักสุขาภิบาลเทศบาลนครยะลา รวบรวมขยะมูลฝอยจากเทศบาลนครยะลา เทศบาลตำบลลำใหม่ เทศบาลตำบลสะเตงนอก องค์การบริหารส่วนตำบลบันนังสาเรง องค์การบริหารส่วนตำบลกรงปินัง องค์การบริหารส่วนตำบลตะโล๊ะแหมะนา องค์การบริหารส่วนตำบลบาโงยซิแน องค์การบริหารส่วนตำบลลิติก องค์การบริหารส่วนตำบลวังพญา องค์การบริหารส่วนตำบลลำใหม่ (เดือนเมษายน- ธันวาคม) องค์การบริหารส่วนตำบลลำพะยา (เดือนมิถุนายน- ธันวาคม) เทศบาลตำบลบูดี (มิถุนายน- ธันวาคม) องค์การบริหารส่วนตำบลเขาต้อม (จ.ปัตตานี) (เดือนพฤศจิกายน- ธันวาคม) เทศบาลตำบลกายูบอเกาะ (เดือนธันวาคม) และบริษัทรับเบอร์เซาท์แลนด์ (เดือนมกราคม-ตุลาคม) ในปี 2554 มีปริมาณขยะมูลฝอยที่เข้าสู่ระบบประมาณวันละ 81 ตัน โดยเป็นขยะมูลฝอยจากเทศบาลนครยะลามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 74.46 ของปริมาณมูลฝอยทั้งหมดที่เข้าสู่ระบบ

(4.2) ระบบกำจัดขยะมูลฝอยอย่างถูกหลักสุขาภิบาลเทศบาลเมืองเบตง รวบรวมขยะมูลฝอยจากเทศบาลเมืองเบตง องค์การบริหารส่วนตำบลตาเนาะแมเราะ และองค์การบริหารส่วนตำบลยะรม มีปริมาณขยะมูลฝอยที่เข้าสู่ระบบประมาณวันละ 98 ตัน โดยเป็นขยะมูลฝอยจากเทศบาลเมืองเบตงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.12 ของปริมาณมูลฝอยทั้งหมดที่เข้าสู่ระบบ

(5) จังหวัดนราธิวาส มีท้องถิ่นที่มีระบบกำจัดขยะมูลฝอยอย่างถูกหลักสุขาภิบาล 1 แห่ง คือ เทศบาลเมืองนราธิวาส รวบรวมขยะมูลฝอยจากเทศบาลเมืองนราธิวาส เทศบาลเมืองตากใบ องค์การบริหารส่วนตำบลกะลุวอเหนือ องค์การบริหารส่วนตำบลลาภู และบ้านรอตันบาตู ปี 2554 มีปริมาณขยะมูลฝอยที่เข้าสู่ระบบประมาณวันละ 39 ตัน โดยเป็นขยะมูลฝอยจากเทศบาลเมืองนราธิวาสมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 74.36 ของปริมาณมูลฝอยทั้งหมดที่เข้าสู่ระบบ

นอกจากนี้ จังหวัดนราธิวาส มีระบบกำจัดขยะมูลฝอยที่กำลังอยู่ในระหว่างการก่อสร้างอีกจำนวน 1 แห่ง คือ ระบบกำจัดขยะมูลฝอยของ เทศบาลเมืองสุโงโก-ลก อำเภอสูโงโก-ลก จังหวัดนราธิวาส ซึ่งได้รับงบประมาณภายใต้แผนปฏิบัติการเพื่อการจัดการ คุณภาพสิ่งแวดล้อม ปีงบประมาณ 2551 วงเงินงบประมาณ 95,000,000 บาท คาดว่าจะก่อสร้างแล้วเสร็จภายในปี 2555

ระบบกำจัดขยะมูลฝอยแบบถูกหลักสุขาภิบาล
เทศบาลเมืองพัทลุง

ระบบกำจัดขยะมูลฝอยแบบถูกหลักสุขาภิบาล
เทศบาลเมืองปัตตานี

ระบบกำจัดขยะมูลฝอยแบบถูกหลักสุขาภิบาล
เทศบาลนครยะลา

ระบบกำจัดขยะมูลฝอยแบบถูกหลักสุขาภิบาล
เทศบาลเมืองนราธิวาส

รูปที่ 3-2 ระบบกำจัดขยะมูลฝอยแบบถูกหลักสุขาภิบาล ในพื้นที่จังหวัดพัทลุง ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

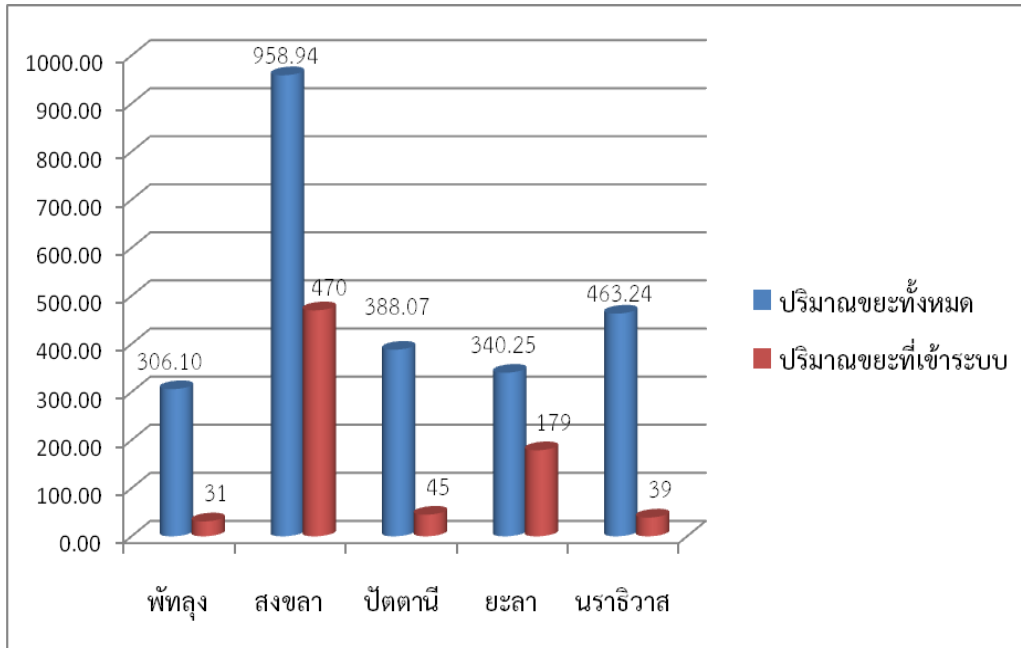
2.1.3 ปริมาณขยะที่ได้รับการกำจัดแบบถูกหลักสุขาภิบาล

ในปี 2554 พื้นที่ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออกมีปริมาณขยะมูลฝอยที่เข้าสู่ระบบกำจัดขยะมูลฝอยที่ถูกหลักสุขาภิบาลประมาณ 660 ตันต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 26.87 ของปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นทั้งหมด โดยจังหวัดที่มีร้อยละของปริมาณขยะมูลฝอยที่เข้าสู่ระบบกำจัดขยะมูลฝอยมากที่สุดคือ จังหวัดยะลา ดังรูปที่ 3-3

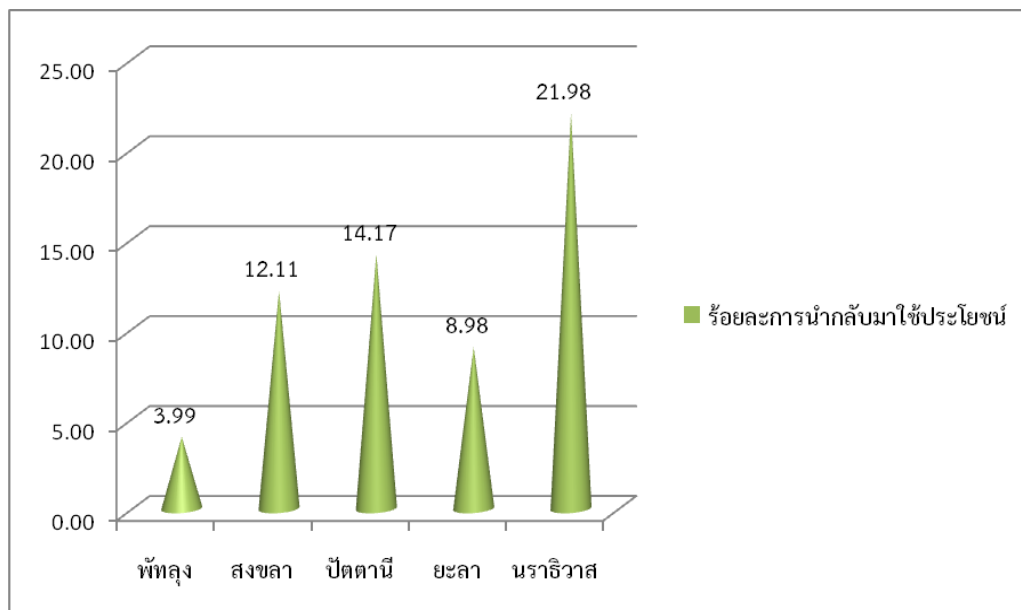

2.1.4 การนำขยะมูลฝอยกลับมาใช้ประโยชน์

จากการสำรวจของกรมควบคุมมลพิษ และสำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 16 พบว่า ในปี 2554 พื้นที่ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออกมีการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์เพียงร้อยละ 12.03 โดยร้อยละ 89.88 เป็นการนำกลับมาใช้โดยผ่านกิจกรรมร้านรับซื้อของเก่า ส่วนอีกร้อยละ 10.12 เป็นการนำขยะอินทรีย์ มาทำปุ๋ยหมัก ปุ๋ยน้ำ ธนาคารขยะโรงเรียน /ชุมชน วัสดุเหลือใช้ และสิ่งประดิษฐ์ โดยจังหวัดนราธิวาสมีการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 21.98 ดังรูปที่ 3-4

รูปที่ 3-3 ปริมาณขยะมูลฝอยที่ได้รับการกำจัดแบบถูกหลักสุขาภิบาล

รูปที่ 3-4 ร้อยละของการนำขยะมูลฝอยกลับมาใช้ประโยชน์

2.2 สถานการณ์มูลฝอยติดเชื้อ

มูลฝอยติดเชื้อเป็นของเสียจากโรงพยาบาลอันประกอบไปด้วยของเสียที่สัมผัสกับผู้ป่วย (ได้แก่ สำลี กระดาษชำระ ถุงมือ ผ้าพันแผล พลาสเตอร์ เข็มฉีดยา กระบอกฉีดยา อุปกรณ์สำหรับ ใส่สารให้ น้ำเกลือและเลือด ใบมีดสำหรับผ่าตัด) เลือด น้ำเหลือง ส่วนประกอบของเลือด(เช่น เม็ดเลือด เกล็ดเลือด) สิ่ง ขั้วถ่ายหรือของเหลวที่ออกจากร่างกายผู้ป่วย (เช่น น้ำลาย เสมหะ อุจจาระ ปัสสาวะ ไซ้ข้อ น้ำอสุจิ) สิ่ง ที่ส่ง มาเพาะเชื้อที่ต้องทิ้ง ของเสียจากการเพาะเชื้อ และที่เก็บพวกเชื้อโรค เครื่องมือสำหรับเพาะเลี้ยงเชื้อ แผ่น กระจกและแผ่นครอบกระจกสำหรับตรวจเชื้อโรค วัคซีนที่ไม่ใช้แล้ว เศษชิ้นเนื้ออวัยวะต่างๆ ส่วนต่างๆ ของ ร่างกาย เด็กที่คลอดออกมาแล้วเสียชีวิต ของเหลวอื่นๆ ที่ออกมาจากการผ่าตัดและการผ่าศพ ตลอดจน ขากสัตว์ทดลอง ส่วนต่างๆ ของสัตว์ทดลอง รังนอนหรือกรงที่ขังสัตว์ เป็นต้น การกำจัด มูลฝอยติดเชื้อหาก กระทำโดยไม่ถูกต้องตามเกณฑ์มาตรฐานอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนได้ จึงควรควบคุมการ กำจัดมูลฝอยติดเชื้อ เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองสุขภาพของประชาชน และเพื่อประโยชน์แก่ผู้ประกอบการ ด้านสุขภาพอนามัย

2.2.1 ปริมาณมูลฝอยติดเชื้อ

จากการสำรวจปริมาณมูลฝอยติดเชื้อ โดยกรมควบคุมมลพิษ พบว่าในพื้นที่ ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออก มีปริมาณมูลฝอยติดเชื้อ 1,780 ตัน/ปี จังหวัดสงขลามีปริมาณมูลฝอยติดเชื้อมาก ที่สุด (839 ตัน) ส่วนจังหวัดอื่นๆ มีปริมาณมูลฝอยติดเชื้อระหว่าง 229-246 ตัน

ตารางที่ 3-2 ปริมาณมูลฝอยติดเชื้อในพื้นที่ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออก

จังหวัด	สถานพยาบาล (แห่ง)					ปริมาณมูลฝอยติดเชื้อ (ตัน/ปี)					
	รพ. (รัฐ)	รพ. (เอกชน)	คลินิก	สถานีนานามัย	สถานพยาบาล	รพ. (รัฐ)	รพ. (เอกชน)	คลินิก	สถานีนานามัย	สถานพยาบาล	รวม
สงขลา	24	5	320	175	22	494	101	154	87	3	839
พัทลุง	10	2	79	125	6	120	13	38	62	0.8	233.8
ปัตตานี	15	-	62	128	4	152	-	30	64	0.5	246.5
ยะลา	9	1	84	80	3	134	17	40	40	0.4	231.4
นราธิวาส	12	1	38	112	2	153	2	18	56	0.3	229.3
รวม	70	9	583	620	37	1053	133	280	309	5	1,780

ที่มา: รายงานโครงการจัดการมูลฝอยติดเชื้อแบบศูนย์รวมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีประสิทธิภาพ (กรมควบคุมมลพิษ, 2553)

2.2.2 สถานที่กำจัดมูลฝอยติดเชื้อ

ในพื้นที่ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออกมีพื้นที่กำจัดมูลฝอยติดเชื้อ 2 แห่ง ดังนี้

(1) เตาเผามูลฝอยติดเชื้อของเทศบาลนครหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัด สงขลา มีเตาเผามูลฝอยติดเชื้อ 2 เตา โดยเตาแรกได้รับงบประมาณสนับสนุนจากกองทุนสิ่งแวดล้อมจำนวน 30.5 ล้านบาท และเทศบาลสมทบ 1.3 ล้านบาท ก่อสร้างเตาเผาที่มีความสามารถในการเผา 5 ตัน/วัน เริ่ม ให้บริการเมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2541 และเทศบาลได้ก่อสร้างเตาเผาสำรองอีกเตาหนึ่ง ซึ่งมีความสามารถในการเผา 200 กิโลกรัม/วัน

ปัจจุบันเทศบาลได้ว่าจ้างบริษัทเอกชนดำเนินการเก็บขนและกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ มีผู้ใช้บริการทั้งสิ้น 184 แห่ง ในปี 2554 มีปริมาณมูลฝอยติดเชื้อเข้าสู่เตาเผาประมาณ 400 ตัน โดยคิดอัตราค่าบริการในการเก็บขนและกำจัดสำหรับสถานพยาบาลในเขตเทศบาลและคิดอัตราค่าบริการเฉพาะค่ากำจัด สำหรับสถานพยาบาลนอกเขตเทศบาลและมูลฝอยติดเชื้อพิเศษ (ประภทยาและสารเคมีหมดอายุ)

(2) เตาเผามูลฝอยติดเชื้อเทศบาลนครยะลา อำเภอเมือง จัง หวัดยะลา มีความสามารถในการเผามูลฝอยติดเชื้อได้ 6 ตันต่อวัน เปิดให้บริการเมื่อเดือนกันยายน 2550 โดยเทศบาลนคร ยะลาเป็นผู้ดำเนินการเองทั้งหมด ในปี 2554 มีมูลฝอยติดเชื้อเข้าสู่ระบบประมาณ วันละ 130 ตัน ซึ่งเป็น มูลฝอยของโรงพยาบาลและสถานพยาบาลในเขตเทศบาลนครยะลา และโรงพยาบาลในจังหวัดยะลาและ จังหวัดปัตตานี (จังหวัดนราธิวาสไม่ได้ใช้บริการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อของเทศบาลนครยะลา)

ซึ่งเทศบาลนครยะลามีนโยบายที่จะให้บริการเก็บขนและกำจัดขยะมูลฝอยแก่ สถานบริการสาธารณสุขที่ตั้งอยู่ภายในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยคิดค่าบริการเก็บขน ตามระยะทาง และค่ากำจัดตามปริมาณมูลฝอยติดเชื้อ ยกเว้นสถานพยาบาลประเภทคลินิก ที่คิดอัตราค่าบริการเป็นราย เดือน

2.2.3 ปริมาณมูลฝอยติดเชื้อที่ได้รับการกำจัดถูกหลักวิชาการ

ปริมาณมูลฝอยติดเชื้อที่กำจัด ณ เตาเผาติดเชื้อทั้ง 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 30 เป็นที่น่าสังเกตว่าปริมาณมูลฝอยติดเชื้อที่เข้ามากำจัด ณ เทศบาลนครหาดใหญ่และเทศบาลนครยะลา มี ปริมาณลดลงมากเมื่อเปรียบเทียบกับ ปี 2553 โดยเฉพาะมูลฝอยติดเชื้อนอกเขตเทศบาล ทั้งนี้เนื่อง จากมี บริษัทเอกชนเข้ามารับมูลฝอยติดเชื้อไปกำจัด โดยคิดค่าบริการถูกกว่า

3. สถานการณ์คุณภาพอากาศและระดับเสียง

3.1 สถานการณ์คุณภาพอากาศ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยกรมควบคุม มลพิษ ได้ดำเนินการติดตามตรวจสอบคุณภาพอากาศในพื้นที่ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออก โดยการติดตั้งสถานี ตรวจวัดคุณภาพอากาศแบบอัตโนมัติ จำนวน 3 สถานี คือ

จังหวัดสงขลา ตั้งอยู่บริเวณศูนย์ส่งเสริมสิ่งแวดล้อมเทศบาลนครหาดใหญ่ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
จังหวัดยะลา ตั้งอยู่บริเวณสนามโรงพิธีช้างเผือก อ.เมือง จ.ยะลา
จังหวัดนราธิวาส ตั้งอยู่บริเวณศาลากลางจังหวัดนราธิวาส อ.เมือง จ.นราธิวาส

ผลการตรวจวัดคุณภาพอากาศจากสถานีตรวจวัดนี้ทั้ง ในปี 2554 ในแต่ละจังหวัดสรุปได้ดังนี้
จังหวัดสงขลา ค่าก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ (SO_2) ก๊าซไนโตรเจนไดออกไซด์ (NO_2) ก๊าซ คาร์บอนมอนอกไซด์(CO) ก๊าซโอโซน(O_3) และฝุ่นขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน(PM-10) มีค่าต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน คุณภาพอากาศในบรรยากาศทั่วไปค่อนข้างมาก โดยเมื่อเปรียบเทียบกับคุณภาพอากาศระหว่างปี 2554 กับปี 2553 พบว่าส่วนใหญ่มีค่าลดลง ยกเว้นค่าก๊าซไนโตรเจนไดออกไซด์ (NO_2) และฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน มีค่าเพิ่มขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ยังต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดค่อนข้างมาก

จังหวัด ยะลา มีการตรวจวัดคุณภาพอากาศเพียง 2 ค่า คือ ก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์ และฝุ่นขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน ผลจากการตรวจวัดพบว่ามีค่า ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพอากาศใน บรรยากาศทั่วไปที่กำหนดค่อนข้างมากทั้ง 2 ค่า โดยค่าก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์ เฉลี่ย 1 ชั่วโมง และ 8 ชั่วโมง มีค่าอยู่ในช่วง 0.0-2.0 และ 0.1-1.4 ส่วนในล้านส่วน (ppm) ตามลำดับ สำหรับ ฝุ่นขนาดเล็กกว่า 10

ไมครอน เฉลี่ย 24 ชั่วโมง มีค่าอยู่ในช่วง 9.6-61.9 ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เมื่อเปรียบเทียบคุณภาพอากาศระหว่างปี 2554 กับปี 2553 พบว่าก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์ เฉลี่ย 1 ชั่วโมง และ 8 ชั่วโมง มีค่าไม่เปลี่ยนแปลง ส่วนฝุ่นขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน เฉลี่ย 24 ชั่วโมง มีค่าลดลงเล็กน้อย

จังหวัดนราธิวาส มีการตรวจวัดคุณภาพอากาศเพียง 1 ค่า คือค่าก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์ และฝุ่นขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน ผลจากการตรวจวัดพบว่ามีค่า ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศทั่วไป ที่กำหนดค่อนข้างมาก ทั้ง 2 ค่า โดยค่าก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์ เฉลี่ย 1 ชั่วโมง และ 8 ชั่วโมง มีค่าอยู่ในช่วง 0.0-3.0 และ 0.0-1.7 ส่วนในล้านส่วน ตามลำดับ ส่วน ฝุ่นขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน เฉลี่ย 24 ชั่วโมง มีค่าอยู่ในช่วง 8.1-77.5 ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เมื่อเปรียบเทียบคุณภาพอากาศปี 2554 กับปี 2553 พบว่าคุณภาพอากาศทั้ง 2 ค่า เพิ่มขึ้นเล็กน้อย แต่ยังคงต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนด

ปัญหาคุณภาพอากาศในพื้นที่ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออก ที่แตกต่างจากพื้นที่อื่นคือ ปัญหาหมอกควันจากการเกิดไฟไหม้ป่า บริเวณเกาะสุมาตราและเกาะกาลิมันตัน ประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งจากการติดตามสถานการณ์ฯ จากข้อมูลภาพถ่ายดาวเทียม และ Hotspot Map ของศูนย์เชี่ยวชาญด้านอุตุนิยมวิทยาแห่งอาเซียน ประเทศสิงคโปร์ (ASEAN Specialised Meteorological Centre : ASMC) และการติดตามตรวจสอบคุณภาพอากาศจากสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศของกรมควบคุมมลพิษ พบว่า ในปี 2554 พื้นที่ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออก เกิดปัญหาหมอกควันในช่วงเดือนกรกฎาคม – กันยายน โดยปรากฏจุดที่เกิดไฟไหม้บนเกาะสุมาตรา อยู่ระหว่าง 1-691 จุด แต่อย่างไรก็ตาม ผลการตรวจวัดคุณภาพอากาศทั้ง 3 จังหวัด จัดอยู่ในเกณฑ์ดีถึงปานกลาง กล่าวคือไม่มีผลกระทบต่อสุขภาพ แต่ผู้ป่วยโรคระบบทางเดินหายใจ ควรหลีกเลี่ยงการออกกำลังกายภายนอกอาคาร รายละเอียด ดังตารางที่ 3-3

ตารางที่ 3-3 คุณภาพอากาศบริเวณสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศอัตโนมัติ

สารมลพิษทางอากาศ	ค่ามาตรฐาน	ท.ห.ด.ใหญ่		ท.น.ยะลา		ท.น.นราธิวาส	
		ช่วงค่าที่วัดได้	ค่าเฉลี่ย 1 ปี	ช่วงค่าที่วัดได้	ค่าเฉลี่ย 1 ปี	ช่วงค่าที่วัดได้	ค่าเฉลี่ย 1 ปี
ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ (SO ₂) เฉลี่ย 1 ชั่วโมง (ppb)	300	0-9	1	-	-	-	-
ก๊าซไนโตรเจนไดออกไซด์ (NO ₂) เฉลี่ย 1 ชั่วโมง (ppb)	170	0-36	8	-	-	-	-
ก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์ (CO) เฉลี่ย 1 ชั่วโมง (ppm)	30	0-1.6	0.4	0-2.0	0.5	0-3.0	0.4
ก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์ (CO) เฉลี่ย 8 ชั่วโมง (ppm)	9	0-1.2	0.4	0.1-1.4	0.5	0-1.7	0.4
ค่าก๊าซโอโซน (O ₃) เฉลี่ย 1 ชั่วโมง (ppb)	100	0-74	17	-	-	-	-
ฝุ่นขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน (PM-10) เฉลี่ย 24 ชั่วโมง (มคก./ลบ.ม.)	120	16.5-88.4	40	9.6-61.9	29	8.1-77.5	33

ที่มา : รายงานสถานการณ์คุณภาพน้ำ อากาศและระดับเสียงในพื้นที่ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออก ปี 2554 (สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 6, 2555)

ตารางที่ 3-4 ค่าเฉลี่ย 24 ชั่วโมงของPM-10 และ AQI ในพื้นที่ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออก

ในช่วงเดือนกรกฎาคม กันยายน 2554

จังหวัด	สถานี	PM-10*	ค่าเฉลี่ย PM-10	AQI**	ค่าเฉลี่ย AQI
สงขลา	ศูนย์ส่งเสริมกิจกรรมสิ่งแวดล้อมเทศบาลนครหาดใหญ่ อ.หาดใหญ่	28.5-94.9	47.6	36-84	54
นราธิวาส	ศาลากลาง อ.เมือง	18.7-74.5	36.2	23-72	43
ยะลา	สนามโรงพิธีช้างเผือก อ.เมือง	12.0-67.3	30.4	15-67	37

หมายเหตุ : ค่ามาตรฐาน PM-10 เฉลี่ย 24 ชั่วโมง เท่ากับ 120 ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร

* : หน่วยเป็นไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ($\mu\text{g}/\text{m}^3$)

** : ดัชนีคุณภาพอากาศ (Air Quality Index)

3.2 สถานการณ์คุณภาพเสียง

กรมควบคุมมลพิษ ทำการตรวจวัด ระดับเสียงในพื้นที่ภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออก เพียงสถานีเดียวคือบริเวณเทศบาลนครหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลจากการตรวจวัดพบว่า ในปี 2554 ระดับเสียงเฉลี่ย (L_{eq}) 24 ชั่วโมง มีค่าอยู่ในช่วง 57.3-75.3 เดซิเบลเอ (dBA) ซึ่งเกินมาตรฐานเล็กน้อย (มาตรฐานกำหนดระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอ (dBA)) โดยมีจำนวนวันที่เกินมาตรฐาน 13 วัน จากวันตรวจวัดทั้งหมด 340 วัน คิดเป็นร้อยละ 4 ของจำนวนวันทั้งหมดที่ตรวจวัด เมื่อพิจารณาแนวโน้มระดับเสียงเฉลี่ยปี 2554 เทียบกับปี 2553 พบว่าเพิ่มขึ้นเล็กน้อย (ระดับเสียงเฉลี่ยใน ปี 2553 อยู่ใน ช่วง 57.2-74.1 dBA)

ตารางที่ 3-5 ระดับเสียงเฉลี่ย (L_{eq}) 24 ชั่วโมง บริเวณเทศบาลนครหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ปี 2554

เดือน	ระดับเสียงเฉลี่ย (L_{eq}) 24 ชั่วโมง (dBA)			จำนวนวันที่เกินมาตรฐาน/จำนวนวันที่ตรวจวัด
	ต่ำสุด	สูงสุด	เฉลี่ย	
มกราคม	57.7	61.1	59.0	0/31
กุมภาพันธ์	58.4	69.7	60.1	0/26
มีนาคม	60.2	62.3	61.1	0/20
เมษายน	59.6	63.5	61.5	0/30
พฤษภาคม	57.1	67.3	60.2	0/31
มิถุนายน	57.6	61.2	59.3	0/30
กรกฎาคม	57.3	69.8	59.8	0/30
สิงหาคม	58.7	64.4	60.7	0/29
กันยายน	57.5	63.0	59.9	0/25
ตุลาคม	58.3	75.3	64.9	9/31
พฤศจิกายน	58.2	61.9	59.4	0/26
ธันวาคม	57.7	72.7	62.6	4/31
มาตรฐาน	70			

